

Византизмът

ЛЪВЪ

Най-после след възстанието на славяните в Пелопонез, след неподчинението на славяните в Македония, които искаха да се съединят с българското ханство, което считаха за своя родина, и след като господарят на това ханство превзе и влезе на свят християнски ден в Сердика, и се надвеси съцълата си мощ над македонските области, император Никифор реши да се справи веднаж завинаги с непокорните северни съседи. Съ това свое решение той искаше да спаси себе си, трона си, династията си, и да отстрани страшната заплаха от българите за силната, горда и пребогата Византийска империя, страна на страните, съблазнителна, но и опасна за алчните варвари.

Наистина имаше защо византийците да се боят от северната държава, наречена България — догдето тя се тресеше от вътрешни неуредици, готова всеки миг да рухне под тях, за да влезат в нея императорските хетерии, неочаквано нейн господар стана мъж войнствен, с бистър разум и ловки похвати. Този мъж носеше трудното за произнасяне име Крум, и противно на своите предшественици бѣ се обградил и съветници славяни. Той, изненадващо за далновидните патриции, се опълчи срещу друг варварски вожда на франките, — Карл, наричащ се Великий, и спр неговото настъпление, като покори некогашното силно аварско ханство. Държавата на българите

стана могща, а владетелят ѝ горд, самонадеян.

Все в това време императорския престол бѣ грабнат от Никифор първи Ченик, който реши да извърши велики дела.

Рѣдко империята бѣ тръпнала под тежките воински стѣпки на многохилядна войска, каквато Никифор събра. Това бѣха отбрани азиатски и персийски легиони, облѣчени въ жѣлѣзо, снабдени съ коне и страхотни стенобитни орждия. А ведно съ тѣзи отреди бѣше се събрала и друга многохилядна дрипава войска. въоръжена съ пращове, сѣкири, тежки сопи, — съ войници от престолудieto на Константиновия градъ и другите голѣми имперски селища. На тѣзи бедняци бѣ обещано да забогатѣят от плячка при победния походъ.

Войската тайно, по разни пѣтища, се събра въ Маркелли, крепост под Хемусъ.*) Императорътъ съ си на си Ставракий, съ своя доверникъ Византий, съ умния стратегъ Романъ и патриций Теодосий Саливара сѣщо се явиха въ огромния станъ. При небивала тържественост, всрѣдъ молитви, победни пѣсни и грозни закани императорътъ застана начело на огромната си войска и я поведе къмъ българските предѣли.

Неприятелят бѣ изненаданъ. Българите отстъпваха, и императорските началници нѣмаше съ кого да се биятъ, освенъ съ старците, жените и

*) Ст. Планина.